

ALL THE UGLY AND WONDERFUL THINGS

Copyright © 2016 by Bryn Greenwood.

Copyright © 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție.

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Photobank | Adobe®

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GREENWOOD, BRYN

Partea urâtă și minunată a lucrurilor / Bryn Greenwood ; trad. din lb. engleză de Anca Zaharia. - București : Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-229-3

I. Zaharia, Anca (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

PARTEA URĂTĂ ȘI MINUNATĂ A LUCRURILOR

BRYN GREENWOOD

Traducere din limba engleză de
ANCA ZAHARIA

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2018

1

AMY

Martie 1975

MAMA MEA ÎNCEPEA MEREU povestea spunând: „Bine, ea s-a născut pe locurile din spate ale mașinii unui străin“, de parcă asta ar fi explicat de ce Wavy nu era normală. Mie mi se părea că asta se putea întâmpla oricui. Poate că, în drum spre spital, mașina respectabilă de clasă de mijloc a părinților tăi se strică. Dar nu asta s-a întâmplat cu Wavy. Ea s-a născut pe locurile din spate ale mașinii unui străin pentru că unchiul Liam și mătușa Val nu aveau casă și conduceau prin Texas când vechea lor camionetă jerpelită a cedat. Gravidă în nouă luni, mătușa Val a făcut autostopul până în următorul oraș pentru a primi ajutor. Dacă iei vreodată în considerare să joci rolul de bun samaritean cu o femeie însărcinată, gândește-te cum este să cureți după.

Am aflat toate acestea trăgând cu urechea la clubul de lectură de miercuri al mamei. Uneori vorbeau despre cărți, dar de cele mai multe ori bârfeau. Aici a început mama să creioneze pentru prima oară „Povestea tragică și edificatoare a Wavonnei Quinn“.

După ce s-a născut Wavy, mama n-a mai știut nimic de mătușa Val timp de aproape cinci ani. Primele nou-tăți pe care le-a aflat au fost că unchiul Liam fusese arestat pentru trafic de droguri, iar mătușa Val avea nevoie de bani. Apoi mătușa Val a fost arestată pentru ceva ce mama nu voia să menționeze, iar asta însemna că nimeni nu mai avea grijă de Wavy.

În ziua de după al doilea apel telefonic, bunica a venit în vizită și s-a certat cu mama, în spatele ușilor închise, despre cum „culegi ce ai semănat” și „sângele apă nu se face”. Bunica, bunica mea blândă care cocea prăjituri, a țipat: „E parte din familie! Dacă nu o iei tu, o iau eu!”

Am luat-o noi. Mama i-a promis lui Leslie și mie jucării noi, dar noi am fost atât de entuziasmate să ne cunoaștem verișoara, încât nu ne-a păsat. Wavy era singura noastră verișoară pentru că, după cum spunea mama, frațele tatei era gay. Leslie și cu mine, la 9, respectiv aproape 7 ani, inventam povești despre Wavy care erau povești pure de-ale Fraților Grimm. Murind de foame, ținută într-o cușcă, trăind în sălbăticie alături de lupi.

În ziua când a sosit Wavy, vremea s-a potrivit teoriilor noastre sumbre: era întunecat și ploios, cu vânt puternic. Desigur, ar fi fost mult mai potrivit dacă Wavy ar fi venit într-o limuzină neagră sau într-o trăsură trasă de cai în loc de sedanul bej al asistentei sociale.

Sue Enaldo era o femeie rotofeie într-un costum albastru, dar pentru mine era Moș Crăciun care îmi aducea un cadou nemaivăzut. Înainte ca Sue să apuce să își pună o bonetă peste coafura elaborată à la Dolly Parton, Wavy a sărit de pe locul din spate, făcând o sacoșă de cumpărături într-o mână. Era delicată și udă până la piele înainte să ajungă la intrare.

Fața lui Leslie a căzut când a văzut-o pe verișoara

noastră, dar eu nu am fost dezamăgită. Imediat ce mama a deschis ușa, Wavy a intrat și și-a inspectat noua locuință cu o privire goală pe care aveam să ajung să o iubesc, dar care avea să o aducă pe mama la disperare. Ochii ei erau închiși la culoare, dar nu căprui. Gri? Verzi? Albaștri? Nu îți prea puteai da seama. Doar închiși la culoare și plini de profunzime asupra lumii. Genele și sprâncenele ei erau translucide, la fel ca părul. Blond argintiu, atârând de capul ei și aruncând luciri de apă pe umeri în jos și până la dala de la intrare.

— Wavonna, drăguță, eu sunt mătușa ta, Brenda.

Era o mamă pe care nu o recunoșteam, așa cum își pițigăia vocea, fals luminoasă, privind-o pe Sue cu nerăbdare.

— E... e bine?

— Pe cât de bine e întotdeauna. Nu mi-a spus un cuvânt pe drum încoace. Familia adoptivă cu care a stat săptămâna aceasta mi-a zis că a fost tăcută ca un șoricel.

— A fost să o vadă vreun medic?

— A fost, dar nu a lăsat pe nimeni să o atingă. A lovit cu piciorul două asistente și l-a pocnit pe medic.

Ochii mamei s-au deschis și mai mult și Leslie a făcut un pas înapoi.

— Bine, atunci, a chicotit mama. Ai ceva haine în geanta de aici, Wavonna? Hai să te schimbăm în haine uscate, bine?

Probabil se aștepta ca Wavy să i se împotrivească, dar când a întins mâna după sacoșa de cumpărături, Wavy i-a dat drumul. Mama a deschis-o și s-a încruntat când a văzut ce conține.

— Unde sunt restul hainelor?

— Asta e tot, a spus Sue. A venit la noi purtând o cămașă de noapte de bărbat. Acestea sunt hainele pe care

Libris RO
Respect pentru oamenii și cărți

familia adoptivă le-a luat pentru ea.

— Sunt sigură că Amy are ceva ce-i poate da să poarte acum.

Punându-și mâinile pe genunchi ca să se aplece la înălțimea lui Wavy, Sue a spus:

— Wavonna, eu voi pleca acum, iar tu vei rămâne cu mătușa ta. Înțelege?

Adulții vorbeau cu Wavy de parcă era un copil mic, dar la vârsta de cinci ani a făcut un gest foarte matur: a dat scurt din cap, pentru a scăpa de Sue.

După ce Sue a plecat, toate patru am rămas în ușă, privindu-ne. Mama, Leslie, eu și cu Wavy. Părea că Wavy are vedere cu raze X, așa se uita prin peretele sufrageriei la lampa Venus cu ulei care atârna pe partea cealaltă. De unde știa că e acolo, de se uita la ea?

— Bine, hai să mergem sus și să-i dăm Wavonnei niște haine uscate, a spus mama.

În camera mea, Wavonna s-a așezat între cele două paturi, iar apa picura pe covor. Mama părea nerăbdătoare, dar eu eram încântată să o am cu adevărat la mine în cameră pe verișoara mea.

— Ascultă, Amy, de ce n-o ajuți să despacheteze cât aduc eu un prosop? a întrebat mama, lăsându-ne singure.

Am deschis un sertar gol și am „despachetat” geanta lui Wavy: o altă rochiță la fel de uzată precum cea pe care o avea pe ea, două perechi de chiloți, un maieu, o cămașă de noapte din flanel și o păpușă nouă, mirosind a plastic proaspăt.

— Acesta va fi dulapul tău, am spus încercând să nu vorbesc ca mama, ca un adult.

Voiam ca Wavy să mă placă. După ce i-am pus hainele în sertar, am ridicat păpușa spre ea.

— Acesta e bebelușul tău?

M-a privit, chiar m-a privit, și așa am văzut că ochii ei nu erau căprui. Și-a mișcat capul spre stânga, spre dreapta, apoi s-a oprit. Nu.

— Ei bine, îl putem pune aici, să fie în siguranță, am spus.

Mama a revenit cu un prosop pe care a încercat să-l pună peste părul ud al lui Wavy. Înainte ca mama să apuce să o atingă, Wavy i-a smuls prosopul și și-a uscat singură părul.

După un moment de împietrire, în tăcere, mama a spus:

— Hai să-ți găsim ceva de îmbrăcat.

A scos pe pat o pereche de chiloți și un maieu. Fără să se jeneze vreun pic, Wavy și-a scos rochița și a lăsat-o să cadă pe podea, după care s-a descălțat de teniși. Era aproape la fel de ciolănoasă ca un copil din reclamele UNICEF, coastele ieșindu-i prin maieul uscat de bum-bac pe care și l-a pus.

I-am oferit pantalonii mei preferați de catifea și o bluză în carouri, dar ea a dat din cap. Cu degetul mare și arătătorul, a apucat o rochie invizibilă. Mama părea depășită.

— Își vrea rochia, am spus.

— Are nevoie de ceva mai călduros.

Așa că m-am dus în dulap și am găsit rochița de la o petrecere de Crăciun, pe care am detestat-o singura dată când am purtat-o. Catifea bleumarin cu guler de dantelă, era prea mare pentru Wavy, dar mergea. Părul i se usca deja în smocuri blonde, iar ea arăta ca și cum tocmai ar fi coborât dintr-o fotografie veche.

La prânz, Wavy a stat la masă, dar nu a mâncat nimic. La fel și la cină și la micul dejun din dimineața următoare.

— Te rog, draguță, măcar o gură să iei.

Mama părea extenuată și fusese mătușă-babysitter doar o zi.

O iubesc pe mama. A fost o mamă bună. Făcea proiectele artistice și de lucru manual cu noi, cocea cu noi și ne ducea în parc. Până când am ajuns adolescente, mama ne băga în pat seară de seară. Oricare ar fi fost lucrul de care avea nevoie Wavy, nu asta era.

În prima noapte, mama ne-a pus pe mine și pe Wavy în pat, pe mine cu Winnie de Pluș, iar pe Wavy cu păpușa despre care spusese că nu era a ei. Imediat ce a ieșit mama din cameră, Wavy și-a aruncat păturile și am auzit pocnetul făcut de păpușa care a lovit podeaua. Dacă s-ar fi întâmplat orice altceva care ar fi făcut să se stingă luminile în cameră — dacă ar fi făcut Leslie o glumă sau dacă s-ar fi ars becul —, aș fi țipat după mama, dar când Wavy mi-a stins lampa de pe noptieră, m-am zgribulit sub pătură, speriată, însă entuziasmată. Când s-a așezat la loc, a vorbit. Vocea îi era fragilă și subtilă, exact cum te-ai aștepta să auzi de la un copil-elf mic și blond.

— Casiopeea. Cefeus. Ursa Mică. Cygnus. Perseu. Orion.

De vreme ce vorbise și ea în final, mi-am făcut destul curaj să o întreb:

— Ce înseamnă?

— Sunt nume de stele.

Până atunci nu știusem că stelele aveau nume. Cu brațul întins, cu degetul arătând, Wavy a desenat contururile deasupra capului ei, ca și cum ar fi coordonat mișcările stelelor. Un dirijor îndrumând un cor.

Noaptea următoare, Wavy mi-a zâmbit când mama se târa prin casă, căutând păpușa nedorită. La un minut după ce ne băgaserăm în pat, păpușa ajunsese iar printre iepurașii prăfuiți de sub pat. Într-un final, acesta a

devenit numele păpușii: Iepuraș Prăfuit. Dacă mama nu reușea să găsească păpușa când era vremea de culcare, eu spuneam: „Oh, nu. Cred că iar nu e de găsit Iepurașul Prăfuit“, pentru a o face pe Wavy să zâmbescă.

În vreme ce prietenia mea cu Wavy creștea, mama avea parte doar de neliniște.

În prima ei lună, mama a dus-o pe Wavy la doctor de trei ori, pentru că nu mânca. Prima dată, o asistentă a încercat să îi bage în gură un termometru. Nu s-a terminat bine. Celelalte două dați, Wavy a urcat pe cântar și doctorul s-a pronunțat: „Are sub greutatea optimă, dar nu în mod periculos. Probabil că tot mănâncă ea ceva.“

Și tata a spus același lucru, și el avea și dovezi care să susțină asta. Într-o seară, el s-a întors de la muncă după ce eram toate în pat deja și ne-am trezit în țipetele lui: „Of, fir-ar a naibii! Ce faci? Ce faci?“

Wavy nu era în patul ei, așa că am alergat singură pe scări. L-am găsit pe tata în bucătărie, cu coșul de gunoi deschis într-o mână și cu servieta în cealaltă. Niciodată nu mai fusesem atât de târziu în bucătărie. Ziua era un loc cald și însorit, dar în spatele tatei se căsca ușa de la subsol, întunecoasă ca gura unui monstru.

— Ce s-a întâmplat, tati?

— Nimic, du-te înapoi în pat.

A pus capacul pe gunoi și și-a întins servieta pe masă.

— Ce se întâmplă, Bill? a întrebat mama după mine, punându-și mâna pe umărul meu.

— Mânca din gunoi.

— Ce? Amy, ce nai...?

— Nu Amy. Nepoată-ta.

De atunci, mama nu a mai dus-o niciodată pe Wavy la doctor ca să se plângă că nu mănâncă.

După ce a eșuat în rezolvarea crizei, mama a devenit

obsedată să coasă ceva pentru Wavy. Rochiile pe care le găsea de cumpărat atârnav pe ea ca niște saci și erau prea împopoțonate, lucru pe care Wavy îl ura. În prima zi când mi-a purtat rochia pentru petrecerea de Crăciun, i-a smuls gulerul de dantelă.

Așa că mama a cusut zeci de rochii pe care Wavy le rupea, trăgând de cusături până când materialul slăbea. Din acel punct, putea distruge o rochie în mai puțin de o săptămână. Mama îi cosea iar tivul de fiecare dată când le spăla. Lucru care încetinea procesul, fapt care era o soluție practică, dar mama nu voia o soluție, ci un motiv pentru care se întâmpla așa.

Una dintre doamnele de la clubul de lectură spusese:

— Are cumva probleme cu igiena?

Mama s-a încruntat și a clătinat din cap:

— Nu, nu are astfel de probleme. În iulie face șase ani.

Eu și cu Wavy trăgeam cu urechea de cealaltă parte a ușii de la bucătărie. Jocurile ei implicau mereu să tragem cu urechea și să ne strecurăm pentru a afla secretele oamenilor, cum era cazul țigărilor pe care tata le ascundea într-o cutie din garaj.

— Mă întreb dacă se comportă ciudat din cauza vreunui contact nepotrivit, a spus doamna de la clubul de lectură.

— Crezi că ar fi putut fi molestată sexual? a spus o altă doamnă, părând șocată, dar și entuziasmată.

Conversația aceea a dus la prima vizită făcută de Wavy unui terapeut. A încetat să își mai rupă rochiile și mama a început să se comporte ca o învingătoare. Tatei, ea i-a spus:

— Cred că am învins.

Apoi a descoperit draperiile din camera de oaspeți, care erau ceea ce Wavy luase la rupt când încetase să mai

face asta propriilor haine.

Mama și tata au urlat unul la altul, în vreme ce Wavy se uita prin ei.

— De ce trebuie să fie ceva greșit la ea? întreba tata. Poate că doar e ciudată. Știi prea bine, soră-ta e destul de ciudată. Nu am timp de istericalele tale pentru tot ce face ea. Trebuie să ne pregătim pentru finalul de an fiscal.

— Îmi fac griji pentru ea. E atât de groaznic din partea mea? Niciodată nu vorbește. Ce se va întâmpla cu ea?

— Ba vorbește, a spus Leslie. O aud vorbind noaptea cu Amy.

Mama s-a întors încet spre noi, concentrându-se pe mine.

— E adevărat? Vorbește cu tine?

S-a uitat în ochii mei, negociind cu mine. Am dat din cap,

— Păi, și despre ce vorbește?

— E secret.

— Nu poate fi secret, Amy. Dacă îți spune ceva important, trebuie să îmi spui. Vrei să o ajuți pe Vonnice, nu?

Mama s-a pus în genunchi în fața mea și am văzut cum avea să fie. M-ar fi făcut să îmi spun secretul. Am început să plâng, știind că aveam să spun și că asta nu ar fi ajutat-o nici pe mama, nici pe Wavy. Doar mi-ar fi răpit mie ceva prețios.

Wavy m-a salvat. Cu mâna acoperindu-și gura, a zis:

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ochii mamei, gata să sară din orbite.

— Eu... a... a...

Nu putea scoate o vorbă, și până și tata părea siderat. Fetița-fantomă tăcută putea vorbi în propoziții întregi.

— Vreau să te întorci la terapeut, a spus mama.

— Nu.